

KARIN PETERS
Het leven is vol vragen

KARIN PETERS
Het leven is vol vragen

Eerste druk in deze uitgave 2002

NUGI 342

ISBN 90.205.2593.X

Copyright © 2002 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Toen Hans Vreehorst de deur van zijn klas achter zich dichttrok, gleden juist een paar kinderen door de hal. „Laat dat,” zei hij kortaf. Ze gehoorzaamden hem direct, maar door het raam zag hij, hoe ze een gezicht trokken. Hij haalde zijn schouders op. Deze klas was wel de lastigste die hij ooit had meege maakt. Het waren stadskinderen en hijzelf kwam uit een dorp in Limburg, waar de kinderen toch nog altijd iets meer respect opbrachten voor ouderen, naar zijn gevoel.

Als kwekeling had hij het tenminste altijd bijzonder goed getroffen. Nu was hij eigenlijk totaal niet geschikt om met stadsjeugd om te gaan, en nog minder om in een stad te wonen. Maar ja, een mens had het in het leven niet altijd voor het uitkiezen. In de garderobe trok hij haastig zijn regenjas aan, zonder een praatje te maken met zijn collega's, wat die overigens niet vreemd vonden. Vreehorst was een beste kerel, nuchter en zakelijk, een harde werker, maar een stille.

In de hal bleef Hans nog even staan. Het regende nog steeds. Hij zou drijfnat zijn voor hij thuis was, maar nee, toch liever geen tram. Hij zat al heel de dag binnen. Met haastige passen verliet hij het schoolplein. Voor hem uit liep Lisette van Houten met haar vriend. Het irriteerde hem altijd weer als hij die twee samen zag, al wist hij zelf niet waarom. Ze kwam drie dagen in de week op school, had ook al enkele malen in zijn klas lesgegeven. Hoewel vrouwen hem weinig interesseerden, zag hij toch wel dat ze bijzonder aantrekkelijk was. Ze had een expressief gezichtje met heel donkere ogen en steil zwart haar. Haar huid was lichtgetint zoals dat meer voorkwam bij donkerharigen. Als ze in zijn klas bezig was, had hij alle tijd haar op te nemen, want dan deed zij het werk. Ze had een rustig overwicht wat je van zo'n frêle type niet zou verwachten. Maar ja, zij hoorde in deze stad thuis, begreep de kinderen waarschijnlijk beter dan hij. Terwijl hij een zijstraat insloeg, keek hij nog even naar haar om, maar ze zag hem niet, verdiept als ze was in die kerel van haar. Wat zag zo'n fijn meisje in zo'n ruwe vent vroeg hij zich af. Ze woonden samen, ze had dit onbevangen verteld onder het koffiedrinken. En nu was ze in verwachting, terwijl ze volgens

haar zeggen nooit van plan was om te trouwen. Hij had haar niet gevraagd waarom ze dan een kind op de wereld wilden zetten, het waren tenslotte zijn zaken niet.

Op de trottoirs was het een gekrioel van mensen. Waar kwamen ze toch allemaal vandaan om vier uur in de middag. Gewend als hij was geweest aan het rustige Limburgse dorp, verwonderde hij zich daar nog steeds over. Hij haastte zich intussen naar huis, zich afvragend of hij nog boodschappen te doen had.

Als alleenwonende vrijgezel regelde hij dergelijke dingen zelf. Het koken had hij in de loop van enkele jaren ook aardig onder de knie gekregen.

Het vervelende was alleen, dat het nog steeds bijzonder vreemd werd gevonden, dat hij alleen woonde. Niemand scheen te begrijpen dat hij geen behoefte had aan gezelschap. Na alles wat er gebeurd was, wilde hij zijn eigen leven leiden, zonder dat hij met iemand rekening behoefde te houden. Waarom zou hij voortdurend de vlotte kerel uithangen als hij daar totaal geen behoefte aan had. Hij wilde zichzelf blijven, een normaal jongmens, met plezier in zijn werk, met liefde voor de natuur, en het ideaal eens hoofd van een school te zijn in een klein dorp.

Maar zonder behoefte aan drank en uitgaan en nog minder aan vrouwen. De waarheid was dat hij drie jaar geleden was gescheiden na een huwelijk van twee jaar. en hoewel hij die narigheid nu wel te boven was, had hij het gevoel op zijn negenentwintigste, voor zijn hele leven genoeg te hebben van vrouwen. Het zou hem te veel moeite kosten een vrouw ooit weer volledig te vertrouwen.

Bij het flatgebouw nam hij met een paar sprongen de trappen, ging even later naar binnen, na een vluchtige groet naar zijn buurman, die gelijk met hem aankwam. Hij mikte de natte regenjas op de kapstok, zette direct het koffiezetapparaat aan en de verwarming wat hoger. De flat was ruim en comfortabel ingericht. Eén keer in de week kwam de vrouw, die ook de school onderhield, zijn flat opknappen. Afwassen, boodschappen doen, stofzuigen als het nodig was, planten verzorgen, dergelijke dingen deed hij zelf. Tenslotte had hij ook veel zelf moeten doen toen hij nog getrouwd was, indien hij ten minste

een beetje orde wilde houden, want Kitty voelde niet veel voor het huishouden, zoals ze steevast beweerde.

Het was binnen gezellig, zonder overbodige rommel, die je bij een vrijgezel zou verwachten. Het werd behaaglijk in de flat. De regen sloeg nog steeds tegen de ramen, maar wat kon je anders verwachten in januari, als het echte winterweer weer eens verstek liet gaan.

Hij nam wat kranten door, zorgde voor het avondeten, begon toen schriften na te kijken. De avond verliep zoals alle avonden. Hoe kwam het dan, dat hij steeds die Lisette voor zich zag? Ze was vandaag weer in zijn klas geweest, hij had zich afgevraagd of dat voortdurende staan niet te vermoeiend voor haar was.

Ook had hij er aan gedacht dat het jammer was van haar studie. Nu was ze nog op school, maar hoe moest het straks, ze zat midden in een examenjaar.

Zou die vent voor het kind zorgen, terwijl zij ten minste haar studie afmaakte? Ach, wat had hij er mee te maken, als dat meisje zo gelukkig was. Maar dat was het juist, daar zag ze helemaal niet naar uit.

Kom, hij moest nu ophouden. Het was belachelijk zoals dat meisje zijn gedachten in beslag nam, en dat alleen omdat ze er soms wat triest uitzag, met ogen die je aankeken, of ze wachtte op iets bijzonders.

De volgende dag betrapte hij zich erop, dat hij het saai vond in de klas. Ze was er niet en zou pas donderdag komen. En toen ze kwam, schrok hij van haar uiterlijk, ze had diepe kringen onder de ogen, bewoog zich uiterst voorzichtig. En ze was met haar gedachten niet bij de klas, wat onmiddellijk werd uitgebuit. Hans was genoodzaakt een paar maal in te grijpen, maar ze scheen het nauwelijks op te merken. Onder het koffiedrinken was ze ongewoon stil. Hij vroeg zich af of het hem alleen maar opviel. Toen hij die middag als een der laatsten naar huis wilde gaan, hoorde hij iets in de leraarskamer. Was er nog een van de kinderen?

Hij opende de deuren sloot deze toen achter zich. Het was Lisette, die met haar hoofd op tafel lag en onbeheerst snikte.

„Moet dat per se hier gebeuren?” vroeg Hans geprikkeld, omdat hij met de situatie niet goed raad wist. „Zal ik een kop koffie

voor je maken?”

„Wat moet ik met koffie,” zei ze, hem aankijkend.

„Wat kom je hier doen. Ik had vannacht hier willen blijven.”

„Hier?” Hans keek rond, zag dan ineens haar koffer naast de stoel staan. „Dit is toch geen geschikte plaats. Kan ik je ergens heen brengen? Een taxi bellen misschien?”

„Ik kan nergens heen. Mijn vriend heeft me op straat gezet. We woonden samen, het huis huurde hij, dus ik schijn geen enkel recht te hebben...”

„Daar kom je dan wel laat achter. Zo zie je, dat het soms toch beter is niet zo'n losse verbintenis aan te gaan. Je kunt beter getrouwd zijn.”

Haar felle, zwarte ogen keken hem strak aan. „O ja? En wat is het voordeel?”

„Je hebt dan immers meer rechten,” zei Hans rustig. „Niemand kan je dan zomaar op straat zetten.”

„Mmmm, flauwe kul. Wat heb ik aan rechten als hij me eruit gooit, en ik wil niet meer terug.”

„Je had toch wel een bepaald doel waar je naar toe wilde,” drong Hans aan.

„Ja. Een tehuis voor ongehuwde moeders.”

„Een... waarom wilde je daarheen?”

„Wat moet ik anders? Ik ben een ongehuwde moeder. Over ongeveer zes weken is het zover...”

„Maar hoe kon je vriend je in deze omstandigheden op straat zetten. Heeft hij geen verantwoordelijkheidsgevoel?”

Ze haalde haar schouders op. „Wat maakt het uit. Het was mijn schuld dat het zover kwam. En toen weigerde ik ook nog een abortus, die hij, zeer edelmoedig wilde betalen. Dus wat wil je. Kun je hem nu kwalijk nemen dat hij er niets mee te maken wilde hebben.”

„Ik vind, dat je een dergelijke figuur wel het een en ander kwalijk kunt nemen?” zei Hans nuchter.

„Maar het zijn mijn zaken niet. Wil je misschien met mij mee-gaan? Je kunt hier niet blijven. Je kunt bij me eten, ik kook zelf...”

Ze sperde haar donkere ogen wijdopen. „Met jou mee naar je huis? En je kookt zelf?”

„Ja. Ik woon alleen,” meende hij te moeten verklaren.

Ze stond op. „Waarom ook niet.”

Samen liepen ze even later het schoolplein af en de stad door. Hans had haar koffer overgenomen en hoopte heimelijk dat hij niemand van school zou tegenkomen.

Toen ze bij de flat waren, nam hij deze keer de lift, ze zag eruit of ze geen stap meer kon lopen. Hij opende even later de deur voor haar. „Hang je jas maar op en maak het je binnen gemakkelijk; eens kijken wat ik in huis heb.”

„Doe je dat echt altijd zelf?”

„Jazeker.” Het irriteerde hem dat ook zij dat alweer vreemd scheen te vinden.

„En waarom niet. Er zijn massa's mensen die alleen wonen en hetzelfde doen.”

„Verstandig is het wel, kijk maar naar mij,” zei ze met een lachje dat verre van vrolijk was.

Hij verdween naar de keuken. Eigenlijk vond hij het een probleem dat ze nu binnen was. Maar hoe kon hij haar nu de deur uitzetten.

Het was toch wel wat cru haar zonder meer naar zo'n tehuis te laten brengen. Hij maakte een rijstschotel omdat dat een specialiteit van hem was. Er was nog bier, wat fruit toe, het moest zo maar, hij wilde tenslotte zo kort mogelijk in de keuken staan. Toen hij de tafel ging dekken, zag hij tot zijn verrassing dat ze in slaap was gevallen. Haar hoofd rustte tegen de rugleuning van de hoge stoel. Haar ene arm had ze beschermend om haar buik gelegd. Ze had diepe kringen onder de ogen en door de lange, zwarte wimpers leken de schaduwen nog dieper. Arm kind, dacht hij onwillekeurig. Het wordt tijd dat er iemand voor haar zorgt. Dan schudde hij in gedachten zijn hoofd. Ze was geen kind meer en had al jaren voor zichzelf gezorgd. Maar intussen was ze hier en het leek hem toch moeilijk haar weg te sturen als ze niet uit zichzelf ging.

Na de tafel te hebben gedekt, verdween hij weer naar de keuken, alles was nu bijna klaar. Toen hij echter even later om de deur keek, opende ze haar ogen.

„Lieve help, sliep ik?”

Hij glimlachte. „Je moet wel erg moe zijn. Was je niet gewend

zo ver te lopen?”

„Jawel. Ik woonde twee straten verder. Mmmm, dat ruikt lekker zeg. Ik heb een enorme honger...”

Nu, dat had ze inderdaad. Hans zag met verbazing hoeveel ze naar binnen werkte.

„Sorry, maar ik had vandaag nog niet gegeten.”

„Dat wordt dan wel tijd. Mag je eigenlijk wel bier hebben?” ontdekte hij dan. „Vanwege de baby bedoel ik.”

„Dat weet ik niet hoor. Ik maak me er niet druk om wat wel en niet mag.”

„Heb je geen voorschriften van de dokter gekregen?”

„Ik ben helemaal niet bij een dokter geweest.”

Hij staarde haar aan. „Niet bij een dokter geweest? Maar dat is toch onverantwoordelijk.”

„Waarom zou ik naar een dokter lopen? Het kost een massa geld. Ik weet toch wat me scheelt, of niet soms? Dat wist ik al bij de eerste duizeling.”

„Waarom doe je zo onverschillig?” vroeg hij. „Je bent toch verantwoordelijk voor het wezentje dat je op de wereld gaat zetten?”

Ze knipperde met haar ogen en nam nog een teug bier. „Soms moet je wel onverschillig zijn om jezelf te beschermen. Ik moest alles zo zuinig mogelijk doen.”

„Je was niet verzekerd?”

„Gedeeltelijk geloof ik. Maar er was nergens geld voor. Harry studeerde immers ook. Zelf was ik ook graag verdergegaan voor mijn diploma. Enkele aktes halen. Maar nu kan ik niet eens examen doen. Ze hebben op school alles prima opgevangen. Maar deze laatste zes weken schijnt het toch te veel te worden.”

„Niemand werkt in die tijd,” zei Hans praktisch.

„Dat examen zul je een jaar later moeten doen. En aktes kun je altijd nog halen. Het is jammer dat je niet wat later, ik bedoel...”

„Ik weet dat de baby op een onmogelijk tijdstip komt. Maar ik wil het kind toch hebben.” Ze keek hem uitdagend aan.

„Dat is je goed recht,” zei hij rustig. „Wat zeggen je ouders ervan?”

„Wat valt er te zeggen. Ik was negentien toen ik met Harry

ging samenwonen. Mijn moeder maakte altijd een bedrag aan me over, waarmee ze gelijk stopte, of dat me ervan kon weerhouden. Ik kwam trouwens in die tijd ook al zelden thuis, mijn eigen vader was dood en moeder was inmiddels hertrouwd.”

Hans begon de tafel af te ruimen. Ze bleef zitten, keek zwijgend toe hoe hij alles naar de keuken bracht. Toen hij terugkwam, zat ze op de bank, haar benen onder zich. Een kind leek ze nu, vond Hans. Dat ze in verwachting was, daar was volgens hem weinig van te zien, vanwege de tent die ze droeg. Hij presenteerde haar een sigaret. „Wat zou jij doen in mijn plaats?” vroeg ze onverwacht.

„Misschien kun je beter teruggaan naar huis, daar je kind krijgen, en proberen daarna je studie weer op te vatten.”

„En dan moeder voor het kind laten zorgen. Dat zou niet erg fair zijn, vind je wel? Nooit iets laten horen en haar dan een kleinkind bezorgen. Ze zouden me trouwens zien aankomen.”

„Is er geen kans dat het weer goed komt tussen jou en je vriend?”

„Mogelijk. Maar ik geloof toch niet dat ik zelf nog wil. De beste oplossing zou eigenlijk zijn als ik hier bleef. Nee, kijk nou niet zo onthutst. Jij hebt vast wel een vertrekje over. Ik heb niet veel nodig. Ik zal je heus niet voor de voeten lopen. Niemand hoeft het te weten. Ik kan je zusje zijn als iemand ernaar vraagt. Maar in deze stad vraagt niemand ooit naar een ander.” Hoewel Hans het zichzelf niet wilde bekennen, was een dergelijke gedachte al vaag bij hem opgekomen. „Je zou hier wel enkele dagen kunnen blijven,” aarzelde hij. „Ik heb een kamer over, en er staat zelfs een logeerbed. In die tussentijd kun je het dan misschien weer in orde maken met je vriend.”

„Is dat een voorwaarde?”

„Natuurlijk niet. Maar het lijkt me de beste oplossing.”

„Vergeet het maar. Jij noch hij hoeft me te onderhouden. Ik kan een sociale uitkering krijgen.”

Hij knikte. „Ik zal je de kamer wijzen.”

Ze liep met hem mee. Zoals de hele flat was het ook hier prettig ingericht. Een bed met een donkere spreij, warme vloerbedekking, een vaste wastafel.

Ze draaide zich naar hem om. „Heb je hier altijd gewoond?”

vroeg ze.

„Nee. Maar sinds ik alleen ben, woon ik hier. De meubels die haar staan, heb ik niet allemaal zelf uitgezocht, als je dat bedoelt.”

„Dat bedoelde ik niet. Ik hang nu wat kleren uit.”

Hij knikte en sloot de deur achter zich. In de kamer stond hij voor het raam, keek naar de verlichte straat beneden zich. Waar was hij aan begonnen. Daar was ze nu, in zijn huis. Het meisje waar hij al enkele weken steeds aan had moeten denken. O, niet dat hij verliefd op haar was. Meer uit een soort van bezorgdheid. Maar wat moest hij nu. Ze was ruim zeven maanden in verwachting. Wat mankeerde hem eigenlijk haar in huis te halen. Zoiets paste toch helemaal niet bij zijn aard, die weinig impulsief en spontaan was. En in zijn rustige bestaantje hoorde iets dergelijks al helemaal niet thuis.

Hij zuchtte. Maar wat kon hij anders. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen haar de deur uit te zetten.

Daarbij kon hij er slecht tegen als iemand verdriet of moeilijkheden had. Overigens waren er maar weinig die dit van hem wisten. Maar had hij zich niet voorgenomen nooit meer een vrouw om zich heen te dulden. Maar dit zou hij in de hand houden, beloofde hij zichzelf Dit kind kon hij wel aan, en daarbij waren alle vrouwen niet zoals Kitty.

Toen ze de kamer weer binnenkwam, droeg ze een lange, zeer wijde jurk, van een soepele, crèmekleurige stof. Ze had de haren naar achteren geborsteld, waardoor haar gezichtje van een haast klassieke schoonheid bleek.

„Je zou dat haar moeten afknippen,” zei hij tot zijn eigen verbazing.

Haar hand greep naar de lange, zwarte strengen. „Waarom? Bevalt het je niet?”

„Ik denk dat kort haar je beter zou staan. Je ziet er mooi uit.”

Ze lachte even. „Vind je? Nu, dit is dan ook mijn enige mooie jurk. Hij is avondjurk, huisjurk, en als het koud is kruip ik er mee in bed. Maar meestal slaap ik zonder kleren.”

„Juist,” zei Hans lichtelijk verward.

Ze ging naast hem op de bank zitten. „Ben je preuts?”

„Welnee, waarom zou ik. Ik ben alleen niet op dergelijke fiden-

ties voorbereid, dat is alles.”

„O. Nou ja, ik dacht zomaar. Weet je, ik ben zo'n man als jij niet gewend. Je ziet er best aardig uit, maar zo netjes. Je praat over gewone dingen. Je kunt koken. Je rookt zeker ook geen stuff?”

„Bewaar me. Jij ook niet, hoop ik.”

„Nou nee, ik heb vroeger weleens gerookt. Tenslotte moet je toch weten wat het is. Mijn vriend rookte wel... Het lijkt of jij in een andere wereld leeft.”

„Er zijn massa's mannen zoals ik,” zei Hans kortaf, en een beetje beledigd, al wist hij zelf niet waarom.

Ze sperde haar donkere ogen wijdopen. „Hier in Amsterdam? Nou, jij bent wel de eerste die ik tegenkom.”

„Dat komt doordat jij in andere kringen verkeert, om het maar eens deftig te zeggen. Daarbij ben je ook enkele jaren jonger.”

„Drieëntwintig,” zei ze prompt. „En jij?”

„Negenentwintig.”

„Zo. Je gedraagt je wel als veertig, vind ik. Toch heb je wel een knappe kop. Vertel eens iets over jezelf, over je werk en zo...”

Hans kreeg het er warm van. Dit meisje was wel erg openhartig. „Je kent mijn werk toch. Ik wil eerst het een en ander van jou horen,” stelde hij een antwoord uit.

„Er is niet veel te vertellen. Ik ben in deze stad geboren, heb een tijd in Arnhem gewoond, dat was mijn fijnste tijd geloof ik. Later verhuisden we weer hierheen, toen mijn vader was overleden. Ik kwam hier op de P.A. en ontmoette Harry algauw. Wij gingen samenwonen en moeder vertrok weer naar Gelderland met haar nieuwe man. Ik was blij dat ik daar weg kon, ik herinnerde mij mijn vader te goed.”

„Ben je daarom met Harry?”

„Welnee, of misschien had het er wel iets mee te maken.”

„Drie jaar is niet niks. Dat kun je niet zomaar overboord zetten. Hiielden jullie van elkaar?”

„Soms waren we stapel op elkaar, een andere keer vochten we. In bed konden we het goed vinden.”

„Dat zal wel,” zei Hans droog.

„Waarom, dat zal wel, lang niet iedereen...”

Hans stond op. „Spaar me. Wil je thee drinken?”

„Goed,” zei ze tam. En dan: „Zie je wel, je bent preuts.”

Hans' grijze ogen leken donkerder te worden. „Ik ben niet preuts. Maar ik heb geen behoefte met jou over dergelijke dingen te praten. Als het bij jou het allerbelangrijkste is in je leven, wel dan zijn dat jouw zaken. Maar er is zoveel meer tussen een man en een vrouw, Lisette. Dient er althans te zijn.”

Ze gaf geen antwoord en hij verdween naar de keuken om thee te zetten. Toen hij terugkwam, zag hij haar nog juist een traan wegvegen. „Sorry,” zei hij onhandig. „Ik wil je heus geen lesje geven.”

„Laat maar. Je hebt immers gelijk. Toen ik met Harry ging samenwonen, dacht ik dat het allerbelangrijkste was, alles uit het leven halen wat er inzit. Uitgaan, drank, roken, muziek en seks... Ja, ik geloof nu ook dat er meer is. Alleen ik weet niet waar en hoe... Vertel jij eens over jezelf.”

„Even thee inschenken.”

Terwijl hij de kopjes volschonk, keek ze naar zijn handen. Sterke, toch slanke handen. „Ik dacht dat het belachelijk zou zijn als een man dergelijke dingen deed. Maar bij jou vind ik het doodgewoon.”

Hij glimlachte. „Waarom ook niet. Maar goed, ik kom dus uit Limburg, mijn zuster woont daar nog, is getrouwd met een dominee en heeft een tweeling.”

„Een dominee, lieve help, en doe jij daar ook aan?”

„Ik ben bij het onderwijs aan een christelijke school, dat weet je. Is daar iets tegen? Jij bent daar ook...”

„Iets tegen, nee natuurlijk niet, maar een dominee... Toen mijn vader nog leefde, hij was anders weet je, ach laat ook maar. Vind je dit werk prettig?”

„Ja, het was destijds niet direct mijn liefste wens, maar er was geen geld voor verdere studie. Mijn vader werd werkloos, mijn moeder ziekelijk, zij is inmiddels overleden. Vader woont nu in een verzorgingsflat. In elk geval, ik moest na de P.A. zo snel mogelijk een baan zoeken, kwam in Amsterdam terecht wat zeker de bedoeling niet was. Ik houd niet van de stad.”

„Wat had je eigenlijk willen worden?”

„Misschien arts, iets in het ontwikkelingswerk, ach, maar daar waren ook een gedeelte jongensdromen bij. Ik heb nu ook plezier in mijn werk.”

„Dat zal wel,” zei ze minachtend. „Kinderen die lastig zijn en die je niet aankunt.”

„Het eerste klopt, het tweede niet. Dat dien je trouwens te weten,” zei hij kalm. „Maar ik heb mijn hoofdakke, ik vertrek nog weleens naar een kleine plaats. Als je je soms afvraagt, waarom ik hier alleen woon, toen ik drieëntwintig was, ben ik getrouwd, en na twee jaar gescheiden. Sindsdien bevalt het leven alleen me bijzonder goed.”

Het bleef even stil, ze scheen dit even te moeten verwerken. „Waarom ging je scheiden?” vroeg ze dan. „En dat al na twee jaar?”

„Twee jaar kan bijzonder lang zijn als je het niet met elkaar kunt vinden. Zij dacht ook dat het leven bestond uit die dingen die jij net opnoemde, en ze bleef dat denken. Daarbij vond ze trouw aan elkaar absoluut niet belangrijk. Maar ik had al deze dingen moeten bedenken voor ik met haar trouwde. Overigens dit is al weer bijna vier jaar geleden, ze is inmiddels al twee jaar hertrouwd.”

„Ze had er dus blijkbaar niet zo de schrik van beet als jij. Hield je van haar?”

„Natuurlijk, in het begin. Waarom zou ik anders met haar getrouwd zijn.”

„Dat zeg je nou wel, maar het was toch wel verdraaid gauw over.”

„Wie zegt dat het over was. Soms moet een mens zijn verstand laten spreken, vooral als hij er zelf aan ten onder dreigt te gaan.”

„Was het zo erg?”

Er verscheen een rimpel boven zijn ogen. „Ik heb hier nu genoeg over gepraat.”

Het klonk kortaf.

„Tjonge, je doet of het heilige grond is. Maar goed, als je geen belangstelling wilt, ik ga naar bed.”

Het Hans keek op zijn horloge. „Dat is verstandig, het is pas negen uur, maar...”

„Schei toch uit met zo vaderlijk te doen. Zo oud ben je nu ook weer niet. Ik ben moe omdat ik enkele nachten op ben geweest. Steeds maar ruzie...”

„In de nacht?” Ze keek hem aan met iets wat op medelijden leek.

„Had jij daar met je vrouw vaste tijden voor. Alles op zijn tijd dus, acht uur ontbijt, twaalf uur lunch, zeven uur avondeten, op vaste tijden een kusje, krantje, wandelingetje, seks...”

„Zeg.” Hans stond op. „Je hebt duidelijk iets tegen vaste regels. Maar je bent hier niet gekomen om over mijn leven te praten, is het wel. Jij zou je deze paar dagen met je eigen zaken bemoeien.” Hij legde de nadruk op 'deze paar dagen', om tot haar door te laten dringen, dat ze zich hier in geen geval blijvend kon installeren.

Zij stond nu ook op. „Goed hoor. Ik neem aan dat ik mijn deur niet op slot behoef te doen.”

„Dat is niet nodig,” antwoordde hij koel.

Toen ze naar haar kamer was, pakte hij zijn tas en zocht wat schriften bij elkaar. Maar hij kon zijn gedachten er niet bijhouden. Het was een voortdurend gestommel in de andere kamer als of alles van zijn plaats werd gehaald. Hij hoorde ook steeds water stromen. Toen hij een verschrikte kreet hoorde, leek het of hij erop had gewacht. Met een zucht stond hij op. „Wat is er?” vroeg hij door de dichte deur. Hij hoorde alleen wat onverstaanbaar gemompel, opende voorzichtig de deur. Bij het zien van haar druipnatte haren, en haar verschrikte ogen, slikte hij de rest van zijn geïrriteerdheid maar in.

„Wat kom je doen?”

„Je gilde of je kind werd geboren,” zei hij een tikje spottend.

Ze grinnikte. „Jij denkt ook direct de meest dramatische dingen. Ik draaide per ongeluk de koudwaterkraan open toen ik er met mijn hoofd onder stond...”

Hij lachte nu ook. „Ik ben niet gewend dat er iemand in mijn huis is. Maar je hoeft niet zo te gillen voor een beetje koud water. Welterusten...”

Hij deed de deur achter zich dicht en liet zich even later weer in zijn stoel zakken. Wat was hij eigenlijk begonnen. Hij kon zich nu wel vast voornemen dat het maar voor een paar dagen was, maar hij wist drommels goed dat hij haar niet zonder meer de deur zou wijzen, als ze niet uit zichzelf ging.

Lisette dacht intussen hetzelfde. Waar was ze aan begonnen.

In huis bij een man die blijkbaar van degelijkheid overliep. Wat een droogstoppel. Goed, daar was verder niets tegen, maar saai was hij wel. Ze dacht aan Harry met zijn vreemde, groene ogen, zijn bos krullend, blond haar en zijn fluwelen stem.

Maar ineens kon hij veranderen in een tierende, halve gek, dat wist ze maar al te goed. Natuurlijk hadden ze van elkaar gehouden, maar waarschijnlijk toch niet genoeg. Daarbij was zij altijd degene geweest die alles maar moest nemen en goedvinden. Ondanks de verliefde tijd die er geweest was, zeker in het eerste jaar, zou ze op dit moment toch niet naar hem terug willen. Hij was zo onevenwichtig, en zij had behoefte aan veiligheid en rust. Maar hoe het nu verder moest. Het duurde geen twee maanden meer voor de baby kwam, en dan... ze moest toch plannen maken. Nee, ze wilde verder niet denken.

Zoals veel aanstaande moeders, dacht ze alleen, als het maar eerst achter de rug is. Daarna zien we wel verder. Misschien blijkt Harry dol op het kind te zijn.

HOOFDSTUK 2

De volgende morgen kwam ze in de kamer, toen Hans juist klaar was met het ontbijt. Ze droeg nu een duster in kimono-model, zwart met geel afgebiesd. Na een rustig 'goedemorgen', ging ze tegenover hem zitten.

Hans nam haar eens op. Ze had de lange, zwarte haren bijeen gebonden in een staart en zag er een stuk beter uit dan de vorige dag. „Wat ga je vandaag doen?” vroeg hij, intussen thee voor haar inschenkend. „Tussen de middag blijf ik op school over.” „Ik weet het niet,” aarzelde ze. „Zal ik niet gewoon weer naar school gaan.”

„Geen sprake van. Ik regel dat wel voor je. Je zou dan ook weer voor de klas moeten en dat wordt te zwaar, is het niet? Ze weten toch dat je een baby verwacht. Bij ons laat ik de zaak op zijn beloop, ze sturen dan vanzelf iemand anders.”

„Je zegt niet dat ik hier in huis ben?”

„Nee, dat lijkt me niet direct nodig.”

Er was nog een andere reden waarom hij niet wilde dat ze weer